

Getuigenis Brenda en Pascal, militanten voor feest 20 jaar ATD vierde Wereld-Kust

Brenda:

Sinds 8 jaar hebben we in Oostende een groep die meewerkt met de Vlaamse volksuniversiteit. Het begon met de medestandersgroep die enkele mensen met een ervaring van armoede uitnodigden, om samen met hen na te denken over het thema "op de vlucht, op zoek naar een betere toekomst."

Door mond aan mond reclame groeide de groep snel en komen we nu maandelijks met gemiddeld 15 tot 20 mensen samen.

Ik kwam bij de groep omdat Freddy en Tania, mijn vroegere burens, en medewerkers van het eerste uur, mij uitnodigden om mee te gaan.

Ik voelde mij onmiddellijk thuis in de groep omdat er respect is voor ieders verhaal en ieders mening. Niemand wordt afgewezen of met de vinger gewezen. Daardoor kunnen we veel leren van elkaar en van de sprekers die soms komen.

We leren beter onze rechten kennen en geven elkaar tips. Daardoor worden we allemaal sterker en vooral: we staan er niet meer alleen voor. Dat betekent héél veel.

In de groep worden we ook uitgedaagd om na te denken, om onze mening te geven, om precies te leren zeggen wat we bedoelen.

We kunnen in dialoog gaan met anderen en schrijven mee aan brochures opdat de diensten, het beleid en ieder die het horen wil, zou weten wat armoede is, en dat het niet onze eigen schuld is, en we doen voorstellen over wat er zou moeten veranderen.

Op een volksuniversiteit vorig jaar over het thema wonen, hoorde ik over de huurpremie. Samen met een medestander heb ik de formulieren ingevuld en zo de huurpremie verkregen.

Ik ging ook eens mee naar een Europese volksuniversiteit. Er waren vertegenwoordigers van verschillende landen en we spraken met de Europese parlementsleden. Het was niet gemakkelijk om mekaar te verstaan, maar er werd veel moeite gedaan om toch het gesprek mogelijk te maken. We hebben toen veel van elkaar geleerd en hopen dat onze getuigenissen verbetering zal brengen.

Pascal:

In de groep van de volksuniversiteit werken wij samen met medestanders. Zo leren wij van hen maar zij leren evengoed van ons.

Door onze ervaringen met hen te delen, leren zij hoe het komt dat mensen in armoede geraken en erin blijven en wat armoede met een mens doet.

Medestanders staan aan onze kant, zij begrijpen dat het zoveel energie vreet om met weinig middelen stand te houden in de maatschappij of om je huishouden draaiende te houden.

Medestanders leren door ons, hoe de samenleving in elkaar steekt en welk onrecht wij meemaken en zij vertellen dit door en komen op voor ons, bij anderen.

Wij zijn ook blij dat we bij medestanders een luisterend oor vinden als we ons alleen voelen of als de miserie toeslaat, zeker in het weekend of na 5 uur als de meeste diensten gesloten zijn. Medestanders; het zijn vrienden waarbij we ons gelijkwaardig voelen en onszelf mogen zijn.

Te weten dat er mensen zijn die voor ons opkomen, overal waar ze komen, ook al is dat niet gemakkelijk, ook al maken ze zich daarmee niet altijd geliefd, betekent veel voor ons.

Dat geeft ons moed en meer zelfvertrouwen.

Bedankt daarvoor, en we hopen dat we op jullie kunnen blijven rekenen om samen tegen armoede en uitsluiting te blijven vechten.

Want ondanks al onze inspanningen, ondanks alle inspanningen van bondgenoten en medestanders, blijven mensen te lang in armoede en neemt de armoede toe.

We hopen dan ook vurig dat er overal, in alle buurten, in alle diensten, in alle verenigingen, in alle scholen, in alle gemeente- en ocmw raden, in alle fabrieken, in alle vakbonden en mutualiteiten, in alle zorginstellingen, in alle regeringen, ...kortom: in de gehele maatschappij, er mensen blijven opstaan die onze kant kiezen, mensen die durven opkomen tegen oordelen en vooroordelen over mensen in armoede, mensen die mee oplossingen zoeken om alle mensen een waardige plaats te geven.

Want alleen kunnen wij, mensen in armoede deze strijd niet winnen.

We hebben meer medestanders nodig!

Met hoe meer we zijn, hoe zwaarder onze stem zal wegen!